

Усе залежить від тебе

Колись давно у стародавньому Китаї жив дуже розумний, але дуже пихатий чоловік Мандарин. Весь день його складався з примірювання розкішного вбрання та розмов з підданими про його розум і спогадів про давню зустріч з імператором. Так минали дні за днями, роки за роками...

Аж ось пройшов по всій країні поголос, що є чоловік, розумніший від усіх на світі. Дійшов той поголос і до нашого Мандарина. Дуже розлютився він: «Хто сміє називати якогось там ченця найрозумнішою людиною в світі?!»

Вигляду нікому про своє обурення не подав, а запросив мудреця до свого палацу. Сам же задумав обдурити його: «Я візьму в руки метелика, сховаю його за спиною і запитаю, що в мене в руках – живе чи мертве. І якщо чернець скаже, що живе, - я роздушу метелика, а якщо – мертве – я випущу його...»

І ось настав день зустрічі. У пишній залі зібралось чимало люду. Усім хотілося подивитися на двобій найрозумніших людей у світі. Мандарин сидів на високому троні, тримав за спиною метелика і з нетерпінням чекав приходу гостя.

Аж ось двері відчинилися, до зали увійшов невеличкий худорлявий чоловік. Він привітався з Мандарином і сказав, що готовий відповісти на будь-яке його запитання.

І тоді, зло посміхаючись, мандарин проказав: «Скажи-но мені, що я тримаю в руках – живе чи мертве?» Мудрець трохи подумав, усміхнувся і відповів: «Все в твоїх руках!..» Збентежений Мандарин випустив метелика з рук, і той полетів на волю, радісно тріпочучи своїми яскравими крильцями.

Отже, лише від вас залежить, буде ваше спілкування, ваша взаємодія з іншими жвавою, яскравою, плідно чи навпаки.

Історія про Рай і Пекло

Якось іудейський мудрець попрохав Господа показати йому Рай і Пекло. Господь провів його у приміщення, де билися, плакали і страждали голодні люди. Посеред кімнати стояв великий казан із смачною їжею, у людей були ложки, але вони були довгими за руки, і тому було неможливо потрапити ложкою до рота. «Так, це справжнє Пекло!» - сказав мудрець.

Далі вони зайшли до наступного приміщення. Усі люди там були ситими та веселими. Але коли мудрець придивився, то побачив там такий самий казан і такі самі ложки. Що ж робило їх життя райським? Вони порозумілись і нагодували один одного.

Бруно Ферреро

Хитренька мишка

Мишка вже було приготувалася вийти зі своєї нірки, коли помітила кота, який чатував назовні. Вона швиденько подалася назад і ... запросила приятеля, щоб разом рушити до кошика, наповненого зерном.

- Я, звісно, пішла б і сама, - сказала вона, - але не можу позбавити тебе задоволення від такого милого товариства.

- Чудово, - відповів приятель. – Я піду з тобою. Показуй дорогу.

- Я? – вигукнула здивовано Мишка. – Я маю йти перша, коли тут така вправна і славна мишка, як ти? Нізащо тільки після тебе. ..

Приємно здивований такою пошаною, приятель вийшов з нірки перший і, звичайно, тут-таки потрапив у котячі пазурі. Вплюювавши здобич, кіт пішов собі геть.

Тепер Мищі вже не було чого боятися, і вона спокійно побігла до кошика.

Бруно Ферреро

Мавпи і світлячок

У джунглях, недалеко від села, жила сім'я мавп. Єдина річ, яка їх цікавила, був вогонь. Вони приглядалися до полум'я, що витанцьовувало червоними язиками в хатах, а ще більша на подвір'ях, де навколо нього задоволено сиділи селяни.

Одного холодного вечора мавпи побачили світлячка, що блимав між листям на куші. Вони подумали, що то була іскорка тієї дивної речі, яка зігрівала людей, і дбайливо взяли його. Прикривши світлячка сухою травою й гілками, мавпи простягали лапи до нього та ухкали від задоволення, думаючи, що гріються. Одна навіть почала дути на світлячка, бо багато разів бачила, що так роблять люди.

За цим усім з дерева спостерігала пташка. Їй стало шкода бідолашних мавп. Вона злетіла до них і сказала:

- Приятелі, ви обманюєтеся – це не вогонь... Це – тільки світлячок!

Але мавпи, невдоволені, прогнали її геть, і стали ще сильніше дути на світлячка.

- Ви обманюєтесь! – повторювала пташка, літаючи над мавпами, що юрмилися довкола купки сухої трави і гілок. – Захуйтеся деінде від холоду!

Одна з мавп дуже розгнівалася, схопила пташку й убила її. І знову всі почали дути на світлячка.

Через ніч мавпи повмирали від холоду.

Жабка

Земляна жабка змалку звикла робити, що заманеться. «Навіщо вимучувати себе всілякими правилами, приписами, дієтами та режимами, - казала вона. – Щоб зберегти сили та здоров'я, треба менше рухатися й більше відпочивати». Жабка мріяла поїхати до моря, проте зрештою вирішила, що й це зайвий клопіт, коли поряд є ставок. Усупереч правилам жаб'ячої громади, вона вночі спала, а спекотними днями ніжилася на березі ставка, аж поки одного разу нею, розмореною та млявою, не поласував півень.

Езон

Галка та Круки

Галка зневажала своїх родичів, бо була більша за них. Шукаючи вигідного товариства, вона звернулася до Круків і попросила в них дозволу жити разом з ними. Але Круки не захотіли про це й чути та вигнали її геть. Галка повернулася до своїх, однак ті, розсердивши за зраду, не прийняли її. Так Галка залишилася без притулку.

Зозуля

Серед пташиного товариства ніхто не цінував волю більше, ніж Зозуля. Птаха жила самотою, бо лише так могла відчувати себе цілком вільною. «З родичами –

постійний клопіт та обов'язки, від друзів тільки й чути бідкання й жалі через негаразди», міркувала Зозуля, виспівуючи своє безтурботне «ку-ку».

Час од часу дрібне птаство, розселяючись лісом, добиралося до закутка, де мешкала Зозуля, і тоді їй доводилося перелітати далі. Так Зозуля опинилася в заростях вільхи на старому болоті. Птахи обминали це місце, бо там якийсь лиходій розвішував пастки. «Повертайся, люба, до березового гаю, - радила Зозулі Іволга. – Гуртом все-таки краще».

«Про мене не клопочіться, сама собі дам раду», - махнула крилом Зозуля й ... опинилася в пастці. Як не виспівувала, ніхто не відгукнувся.

Езон

Хліборобові діти

Хліборобові діти між собою не мирилися. Батько їх часто вмовляв, але слова не допомагали. Тож хлібороб вирішив переконати їх ділом. Він наказав синам принести в'язку різок і запропонував ту в'язку зламати. Сини, хоч як силкувалися, не змогли цього зробити. Тоді батько розв'язав в'язку й дав кожному по різці. Коли сини легко переламали різочки, батько промовив: «Отак і ви, діти, якщо будете дружні, вас не подолають вороги, коли ж житимете в незгоді, вас будь-хто переможе».

Езон

Дві жабки

Жили дві жабки. Одна була весела, відчайдушна, впевнена в собі, а друга – плаксиве сонько й лінтюх. Утім різна вдача не перешкоджала їхній щирій дружбі. Якось із жабками сталася прикрість: ускочили обидві в глечик зі сметаною. Як не намагалися вистрибнути – усе марно. Почали жабки топитися. Та жабка, що була ледачою, подумала: «Оце моя остання хвилина. Що ж, даремно борсатися, однак утоплюся». Перестала ворухити лапками і втопилася. А друга жабка міркувала так: «Ні, потонути я завжди встигну. Треба ще поборюкатись». І з останніх сил бовталася в сметані. Аж раптом відчула жабка під лапкою щось тверде. Здивувалась, глянула – бачить, що під нею грудочки масла. Обіперлась вона об те масло й вистрибнула з глечика.

Бруно Ферреро

Гвинтик

У копусі морського лайнера був собі маленький Гвинтик – такий самий,, які сотні інших. Якось під час тривалої подорожі океаном Гвинтик зрозумів, що йому обридло його одноманітне життя. «Все, з мене досить. Іду геть», - мовив він і почав розкручуватися. «Коли ти так, то й ми не будемо більше терпіти», - загомоніли з усіх боків інші гвинтики.

«Схаменіться!» - волали сталеві плити. Та ніхто на них не зважав, бо всі переймалися бунтівним настроєм. Лайнер жалісно скрипів: «Ніхто з нас не врятується!» Тоді всі панелі, вузли, рейки, гвинтики і навіть найменші цвяшки почали благодати Гвинтика відмовитися від свого задуму. Опинившись у центрі уваги, Гвинтик запишався й повідомив, що залишається на своєму місці.

Бруно Ферреро

Два горобчики

На дереві сиділи собі два горобчики. Один з них – на вершечку, а другий – нижче.

Горобчик, що сидів на вершечку, почав розмову:

- Яке гарне це зелене листя!

Горобчик, що сидів нижче, бачив листя сіро-білим і був певний, що правда на його боці, в'їдливо зацвірінкав:

- Закладаюся пір'ям мого хвоста, що листя – сіро-біле. Ти нічого не розумієш! Ти – дурень!

Горобчик, що сидів на вершечку, кинувся донизу, щоб помститися. Але перш ніж почати двобій, обидва птахи поглянули вгору.

Горобчик, що злетів з вершечка, здивувався:

- Дивись, дивись! Листя справді сіро-біле!

Горобчики злетіли вгору й разом вигукнули:

- Дивись, дивись! Листя справді зелене!

Бруно Ферреро

Майже нічого

- Скажи мені, скільки важить сніжинка? – запитала синиця голуба.

- Майже нічого, - відповів голуб. Тоді синиця розповіла йому таку історію:

- Яюсь я відпочивала на сосновій гілці, аж раптом почав падати сніг. Оскільки в мене не було інших занять, то я почала рахувати сніжинки, що опускалися на мою гілку. Їх упало 3 751 952. Коли ж легенько й тихо впала 3 751 953-тя сніжинка, таке собі майже нічого, як ти з цього приводу висловився, - гілка зламалася...

Оповівши це, синиця відлетіла.

Голуб, великий авторитет у галузі миру ще з часів Ноя, на хвилюку замислився, а потім промовив:

- Можливо, потрібно ще тільки однієї людини, щоб у світі запанував мир?

Бруно Ферреро

Чорношкірий цар

Три царі походили з різних частин світу. Два були білі, а третій чорношкірий. Вони йшли за зіркою, що світила їм з неба. Та якоїсь ночі вони її загубили. Даремно царі дивилися на небо... Два білі царі з Месопотамії, відомі своїми знаннями з математики, одразу взялися креслити на піску лінії та кола, обчислювали та складали рівняння. Чорношкірого до своїх занять не допускали, бо вважали, що він не дуже знається на обрахунках. Він же скористався з несподіваної зупинки, щоб потурбуватися про тварин.

Коли чорношкірий цар напував верблюда, тримаючи перед ним відро з водою, то побачив зірку.

Вона відбивалася у відрі.

Так три царі знайшли дорогу.

Китаєць

Під час бійки один китаєць укусив іншого за ніс. У результаті обоє зустрілися в суді.

Винуватець запекло оборонявся. «Цей чоловік – страшенний крутій. Він сам укусив себе за ніс!» - кричав він, вказуючи на потерпілого пальцем.

«Але ж ніс знаходиться вище від рота, - заперечив суддя. – то як він міг сам себе вкусити?»

«А він став на крісло», - відповів оскаржений.

Бруно Ферреро

Рахунок

Якось під вечір, коли мама поралася на кухні, до неї підійшов одинадцятилітній син з аркушем паперу в руках.

Прибравши вигляду офіційної особи, хлопчик подав лист мамі. Витерши руки об фартушка, мама почала читати:

РАХУНОК ЗА МОЮ ПРАЦЮ

За замітання подвір'я – 5 лір.

За прибирання у моїй кімнаті – 10 лір.

За купівлю молока – 1 ліра.

Догляд за сестричкою (три пополудні) – 15 лір.

За дворазове отримання найвищої оцінки – 10 лір.

За винесення сміття щовечора – 7 лір.

Разом – 48 лір.

Закінчивши читати, мама лагідно глянула на сина, взяла ручку і на зворотньому боці аркуша написала:

За те, що носила тебе у своєму лоні 9 місяців – 0 лір.

За всі ночі, які провела коло твого ліжечка, коли ти був хворий – 0 лір.

За всі ті хвилини, коли заспокоювала і втішала тебе, аби не сумував – 0 лір.

За всі сльози, що витирала з твоїх очей – 0 лір.

За все, чого тебе вчила щодня – 0 лір.

За всі сніданки, обіди, підвечірки і вечері та канапки до школи – 0 лір.

За життя, котре присвячую тобі кожного дня – 0 лір.

Разом – 0 лір.

Закінчивши писати, мама, ніжно посміхаючись, подала листок синові. Хлопчик уважно прочитав написане, і дві великі сльози покотилися по його щоках. Він перегорнув листок і на своєму рахунку написав: «Заплачено», потім обхопив маму за шию і притулився, ховаючи обличчя.

Коли в особистих і родинних стосунках починають з'являтися розрахунки, все закінчується. Любов – без розрахункова, або її не існує.

Бруно Ферреро

Пригода з їжаками

Якось улітку сімейство їжаків поселилося у лісі. Погода стояла чудова, було гаряче, і їжаки цілий день гралися у затінку дерев або пустували на полях поблизу лісу, бавилися у хованки поміж квітів, ловили мушок, аби підживитися, а коли приходила ніч, засинали на купках моху поблизу нірок.

Та ось одного дня вони побачили, що листя з дерев уже опадає. Наближалася осінь! Листки падали й падали. Їжаки бавилися, ганяючись за ними. Тим часом ночі ставали щораз зимніші і сніг присипав опале листя. Їжаки тремтіли від холоду цілісінькими днями та й уночі не могли стулити очей, так було зимно.

Увечері вирішили притулитися одне до одного, щоби зігрітися, але у ту ж мить розбіглися на всі боки: голками лише зранили собі носики і лапки. Знову несміливо наблизилися одне до одного, та на цей раз покололи писочки. Ще і ще збігалися вони докупки, і кожен раз історія повторювалася.

Їм конче треба було знайти спосіб, аби бути близько одне до одного: птахи грілися, тулячись докупи, так само робили кролики й інші звірята.

Відтак вони делікатно, поволі, кожного вечора наближались одне до одного, аби зігрітися, але не поколотися. Вони дотримувалися стількох заходів безпеки. Нарешті відшукали відповідний спосіб. Пориви вітру вже їм не заважали. Тепер вони могли спати усі разом і в теплі.

Три сита

До грецького філософа Сократа прибіг якийсь чоловік і схвильовано почав:

- Послухай, Сократе, я мушу тобі сказати, що твій приятель...
- Стривай, - урвав його філософ. – Спершу дізнаємось, чи те, що ти мені скажеш, просіюється крізь три сита.
- Три сита? – здивувався чоловік. – Так, любий приятелю, крізь три сита! Перше сито – це правда. Ти переконаний, що все в твоїй розповіді правда?
- Я чув про це від... - ніяковіючи, почав той.
- Так, так. Спробуємо друге сито. Це сито добра. Те, що ти мені хочеш сказати, напевно, добре?
- Мабуть, навпаки...
- Тоді випробуємо третє сито. Скажи, чи мені конче потрібно знати те, що тебе так схвилювало?
- Та ні...
- Тоді, - усміхнувся мудрець, - коли те, що ти хотів мені сказати, ні правдиве, ні добре, ні необхідне, то поховай його в собі і не переобтяжуй ні себе, ні інших.

Притча про сіяча (з Євангелія від Матвія)

Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сіяв він зерна, упали одні край дороги, - пташки налетіли, та їх повидзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, - і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, - то зів'яли, і, коріння не маючи, - посохли. А інші попадали в терен, - і вигнався терен, і їх поглишив. Інші ж упали на добру землю – зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те в тридцять.

Насіння та плоди

Одному юнакові наснилося, що він увійшов до великої крамниці. За прилавком стояв ангел.

- Що ви продаєте? – спитав юнак.
- Все, що бажаєте, - чемно відповів ангел.

Юнак почав перераховувати:

- Я хотів би покласти край усім війнам, хотів би справедливості для скривджених, терпимості та щедрості до чужинців, любові в родинях, праці для безробітних...і...

Ангел перервав його:

- Вибачте, пане, ви мене не зрозуміли. Ми не продаємо плодів, а тільки насіння...

Любов до хризантем

(японська притча)

Один господар дуже любив хризантеми. Він засадив цими квітами садок і на догляд за ними витрачав увесь свій час. Хризантемам той господар приділяв набагато більше уваги, ніж господарству й родині. Суворе покарання чекало на кожного, хто завдавав квітнику щонайменшої, навіть ненавмисної, шкоди. Через пристрасть господаря до хризантем життя всіх мешканців маєтку стало нестерпним.

Якось молодий садівник ненароком зламав стебельце однієї квітки. Господар так розсердився, що ув'язнив хлопця. Про цей випадок довідався мудрий Сенгай. Він вирішив покласти край пристрасті до хризантем, від якої потерпало чимало людей. Пізно вночі Сенгай прокрався в садок та зрізав геть усі квіти. Господар давно втратив міцний сон, тож, коли почув у квітнику шурхіт, схопився, взяв меч і вибіг надвір. Упізнавши мудреця, він вельми здивувався:

- Що ти тут робиш? Навіщо ти винищив мій квітник?

Сенгай спокійно відповів:

- Усяке зілля, коли його не прополювати, розростається. Ти забув це, господарю.

Відтоді господар більше ніколи не вирощував хризантем.

Справедливий суддя

(афганська казка)

В одного скнари пропав гаманець, у якому було сто золотих. Згаявши чимало часу на марні пошуки, він пообіцяв винагороду – десять золотих тому, хто знайде гаманець і поверне гроші. Незабаром у дім скнари прийшов чоловік.

- Візьми свій гаманець, - звернувся він до господаря, - а мені віддай обіцяне.

- У цьому гаманці було сто десять золотих, а тепер тільки сто. Десять монет ти вже взяв собі. Що тобі ще треба?

Пішов тоді чоловік до судді й розказав, як було.

- Чому ти не віддаси чоловікові належне? – спитав суддя у скнари.

- Таж він уже взяв своє з цього гаманця, - вдавано обурився скнара.

Тоді суддя оглянув ще раз гаманець, зав його і сказав скнарі:

- Якщо в твоєму гаманці було сто десять золотих, а тут лише сто, то це не твій гаманець. Йди та пошукай ретельніше свого, а цей віддай чоловікові. Коли знайдеться господар гаманця, він сам поверне його.

Притча про царя Соломона

Невдовзі після того, як Соломон став царем, прийшло до нього на суд дві жінки. Вони жили в одному домі, і в кожній було по немовляті. Одна з них уві сні випадково задавила своє немовля і підклала його іншій жінці, а живе в тієї взяла собі. Вранці

жінки стали сперечатися: «Жива дитина моя, а мертва твоя», - казала кожна. Так сперечалися вони і перед царем. Вислухавши їх, Соломон наказав: «Принесіть меч». І принесли меч цареві. Соломон сказав: «Розрубайте живу дитину навпіл і віддайте половину одній і половину іншій». Одна з жінок при цих словах вигукнула: «Віддайте краще їй дитину, але не вбивайте її!». Інша ж, навпаки, сказала: «Рубайте, хай не дістанеться ні мені, ні їй». Тоді Соломон сказав: «Не вбивайте дитини, а віддайте її першій жінці, вона її мати».

Поле

Один батько залишив своїм синам у спадок поле. Брати його справедливо поділили – навпіл. Один брат був багатий і нежонатий, а другий – бідний і мав купу дітей.

Настали жнива. Не йде сон на очі багатому братові, думки в голову лізуть: «Я багатий, навіщо мені стільки збіжжя? А мій брат бідний, йому треба годувати сім'ю».

Устав з ліжка старший брат, пішов на своє поле, взяв кілька снопів і переніс на братове.

Тієї ж ночі бідний брат міркував собі так: «Мій брат не має ні жінки, ні дітей. Єдине, що може його бодай трохи втішити, - це багатство. Допоможу йому примножити багатство».

Він устав, пішов на своє поле, взяв кілька снопів і переніс на братове.

Вранці обидва брати потайки дуже дивувалися, що снопів на їхніх полях не поменшало.

Те саме діялося наступними ночами.

Кожен переносив своє збіжжя на братове поле, і обидва щоранку дивувалися, що його не меншає.

Але однієї ночі, переносючи снопи, брати зустрілися на межі. Вони все зрозуміли, засміялися і радісно обійняли один одного.

Завидюща сова

(індійська казка)

Якось сова сіла на дах царського палацу і в садку, на високій пальмі, побачила солов'я. з подивом помітила сова: кожен, хто проходить повз нього, низько, до землі вклоняється.

Невдовзі в садок вийшов і сам цар. Він тримав у руках золоту тачку з добірним зерном.

- За що це тобі від них така шана?

- Цареві напрочуд подобається мій спів, - скромно відповів соловей.

День скінчився, запала ніч, але сові було не до сну.

«Чим я гірша від солов'я? – думала вона. – А голос мій навіть кращий від солов'їного. Цар іще не чув мого співу: якби почув, то й слухати більше не схотів би цього миршавого солов'я! і він, і його придворні схилилися б переді мною, виконували б найхимерніші мої примхи».

Розпалившись такими думками, сова що було сили й хисту заходилася виухкувати: «У-ух-у-ух! У-ух-у-ух!». І таке моторошне було те ухкання, що всі в палаці посхоплювались, а сам цар не на жарт розгнівався.

- Хто це сміє серед ночі ухкати в моєму палаці? Зараз же знайдіть і приведіть його до мене!

Сову швидко спіймали і принесли до царя.

- Володарю наш, ось хто насмівився порушити ваш спокій!

- Обскубти її! – коротко звелів цар.

Слуги схопили сову, обскубили до останньої пір'їнки й вижбурнули геть із царського палацу.

Ледве жива добралася завидюща сова до темного лісу.

Відтоді раз у раз розповідала вона папугам про свою пригоду, через яку мусить тепер ходити голою. І звинувачувала вона в своєму лихові, своїй ганьбі та соромі маленького співучого солов'я.

- То все через нього! – вигукувала сова сердито. – То завдяки йому я ходжу обскубана, хоч на очі нікому не навертайся!

- Та чим же той соловей завинив перед тобою? – дивувалися папуги.

А сова одно торочила:

- Хто ж іще, як не він? Якби він тоді не потрапив мені на очі, мені й на думку не спало б хизуватися перед царем своїм голосом. А якби я не заспівала, ніхто мене не почув би, ніхто не зловив би й ніхто б не обскуб! От і розважте самі, хто тут винен! Соловей винен!

Так і не вдалося папугам переконати завидющу сову, що у своєму соромі та ганьбі винна вона сама.

Отак, друзі: не годиться звинувачувати когось у тому, в чому винен сам.

Маєш серце

Один пустельник, повернувшись до людей, почав звертатися до кожного зі словами: «Пам'ятай, що ти маєш серце». Коли його запитували, чому він не говорить про милосердя, терпіння, відданість, любов та інші основи праведного життя, пустельник відповідав: «Лише б не забували про серце. Все інше – додасться».

Дерев'яна статуя

Жив чоловік, усім серцем відданий Будді. І була в нього прекрасна стародавня дерев'яна статуя Будди, справжній шедевр. Він ставився до неї як до найбільшого скарбу. Якось у холодну зимову ніч цей чоловік залишився один у солом'яній хатині. Не було дров, щоб розвести вогонь. Лютий мороз так дошкуляв, що чоловік передчував наближення смерті. Опівночі, коли чоловік уже майже закликав, перед ним з'явився Будда й запитав: «Чому ти не спалиш мене?». Дерев'яна статуя так само стояла біля стіни. Чоловік дуже злякався, вирішивши, що до нього з'явився демон: «Що ти сказав? Спалити статую Будди? Ніколи! Нізащо!».

Будда розсміявся й сказав: «Якщо ти бачиш мене в статуї, ти не помічаєш мене. Я – у тобі, а не в статуї. Я не предмет моління, я – у тому, хто молиться. І це я тремчу в тобі! Спали статую!»

Каяття

Якось ангел не послухався Бога і молив, щоб йому було дозволено спокути провину, і Бог сказав:

- Я тебе не покараю, але за свою неслухняність ти повинен спуститися на землю й принести мені звідти найбільшу цінність.

Через кілька років, пролітаючи над полем битви, ангел побачив, як помирає солдат, поранений у бою.

- Води, води! – просив воїн пересохлими губами. Почувши це, інший тяжкопоранений віддав йому останні краплини води зі своєї фляжки. Ангел підхопив спорожнілу посудину й приніс до трону Всевишнього.

- Всемогутній Боже, - сказав він, - це і є, напевно, найбільша цінність у світі.

- Звичайно, погодився Бог, - цінність чимала, але не найбільша у світі.

Повернувся ангел на землю й після довгих пошуків добрався до шпиталю, де помирала сестра милосердя. Коли вона зітхнула востаннє, її подих підхопив ангел, приніс до Бога і сказав:

- Всемогутній Боже, напевно, це і є найбільша цінність у світі.

Посміхнувся Бог ангелові й сказав:

- Самопожертва – величезна цінність, але лети знову й принеси мені найбільшу цінність у світі.

Повернувся ангел на землю й цього разу шукав довго, поки не помітив вершника, що пробирався крізь лісову хашу. Він прямував до дому свого кривдника, щоб його вбити. Господарі будинку ні про що не здогадувалися. Зловмисник підкрався до вікна, заглянув усередину і побачив, що, вкладаючи маленького сина, мати вчила його молитися. Ця сцена нагадала лиходієві його власну матір. На серці в лиходія потеплішало, по щоках покотилися сльози, і він пошкодував про свої злі наміри. Підхопив ангел одну сльозу й приніс Богові.

- Милостивий Боже, каяття – це, безумовно, найбільша у світі цінність.

Бог ласкаво посміхнувся ангелові й сказав:

- Тепер ти правий – у Моїх очах це найвища цінність.

Ворона й папуга

Папуга сидів з вороною в одній клітці. О, як страждав бідний папуга від присутності цього чудовиська в чорному пір'ї. «Який огидний чорний колір, яка потворна фігура, який потворний вираз обличчя. Хто побачив би при сході сонця щось подібне, у того гарний настрій було б зіпсовано на весь день. Неприємнішого сусіда годі шукати у цілому світі».

Як не дивно, ворона також страждала від сусідства папуги. Сумна й ображена, вона скаржилася на долю, що звела її з таким неприємним строкатим малим: «Чому саме на моє життя випало це нещастя? Чому, як на зло, мене покинула моя щаслива зірка? Чому мої щасливі дні повинні закінчитися таким мороком? Мені було б куди приємніше сидіти з іншою вороною на кам'яному паркані будь-якого саду й радіти з того, що ми разом».

Притча про блудного сина

В одного чоловіка було два сини. Якось молодший сказав батькові: « Дай мені належну частину частину маєтку!»). Зібрав син молодший усе, та подався до далекого краю, і розтратив маєток свій там, живучи марнотратно. А як він усе прожив, настав голод у тім краю, - і він став бідувати. Пішов він тоді і пристав до одного з мешканців тієї землі, а той вислав його на поля свої пасти свиней. І бажав він наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині, та ніхто йому не давав.

Тоді він спам'ятався й сказав: «Скільки в батька мого наймитів мають хліба аж надмір, а я отут з голоду гину! Устану і піду до батька свого, та й скажу йому: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе... Недостойний я вже зватися сином твоїм; прийми мене, як одного зі своїх наймитів...». І, вставши, пішов до батька він свого.